

Hồi 86

Tranh Mạt Tập Húc Sâu Nổi Sóng

N

ghe thế, Quân Vũ không sao hiểu nổi, chàng đưa mắt ngạc nhiên nhìn Tiểu Diệp, hỏi:

- Sao?

Lam Tiểu Diệp chậm rãi đáp:

- Sư phụ và hai vị sư thúc của tướng công đã đến kia rồi.

Quân Vũ giật mình theo hướng tay Tiểu Diệp, quả thật không sai. Bên kia bờ vực, chàng thấy xuất hiện ba bóng người thấp thoáng. Tuy khoảng cách khá xa không sao nhận rõ được mặt mũi, nhưng qua lối ăn mặc, chàng có thể tin lời Tiểu Diệp nói không sai tí nào. Tự nhiên tim chàng đập mạnh, chàng chẳng biết mình đang nghĩ gì, nhưng cảm thấy sợ hãi mông lung.

Lam Tiểu Diệp nhìn sâu vào mặt Quân Vũ, thông cảm được phần nào ý tưởng của chàng, liền hạ giọng:

- Chúng ta có nên ẩn mặt sau tảng đá kia chăng?

Quân Vũ biết đây không phải là lúc gặp mặt sư phụ, nên gật đầu đáp cộc lốc:

- Ừ!

Nói xong, chàng chạy lẹ lại, núp kỹ sau khối đá to tướng gần đấy.

Tiểu Diệp thoát bước đến bên tảng đá, chân trái khẽ nhún, thân hình nàng nhẹ nhàng vút lên cao, đáp khẽ xuống cạnh con bạch hạc. Đưa tay vỗ nhẹ đầu bạch hạc, nhỏ giọng:

- Ta và Mã tướng công nấp ở đây, cho phép người đi chơi đó.

Tiếng nói quá nhỏ, đến Quân Vũ chỉ cách đấy không quá nửa trượng cũng không nghe được nàng nói gì. Chàng cảm thấy cô gái này thông thái khác thường. So với Thanh Loan, Bạch Vân Phi, thì ngoài nét thơ đại, đoan trang, nàng có một cái gì quyến rũ mê người.

Bạch hạc hình như nghe được tiếng người, hai cánh xòe ra như tàn lộng, vỗ nhẹ. Cả thân hình to tướng cất lên một cách nhẹ nhàng, đồng thời cái cổ dài rướn ra, kêu lên một tiếng chát chúa.

Lam Tiểu Diệp la lớn:

- Đừng có làm ồn lên thế!

Nói chưa dứt, thân mình nàng đã vút lên, tay phải đưa ra nắm lấy cổ, tay trái chụp le vào chiếc mỏ dài và nhọn hoắc của bạch hạc. Tiểu Diệp đã chớp trúng mỏ bạch hạc nên nó không làm sao kêu được nữa, nhưng cả người nàng đã bị nó kéo lên đến sáu bảy trượng.

Quân Vũ ngưỡng cổ nhìn lên, chàng kinh hãi, bụng bảo dạ, khinh công của nàng tuy cao diệu thật, nhưng cách mặt đất quá xa như thế mà rơi xuống ắt phải bị trọng thương nếu không chết!

Đột nhiên hai cánh tay Tiểu Diệp rời khỏi thân mình con bạch hạc. Bạch hạc được thông thả tung cánh vút tận chòm mây, trong khi thân hình Tiểu Diệp rơi nhanh xuống như viên sỏi ném vào lòng vực.

Điếng hồn, Quân Vũ không còn kịp suy nghĩ, rời khỏi chỗ ẩn, vung đôi tay rần chắc ôm gọn lấy người Tiểu Diệp đang rơi nhanh xuống thật kinh người. Thân hình nàng chỉ còn cách lòng vực không quá năm thước, nếu không có Quân Vũ, cái thân hình tuyệt mỹ kia sẽ ra sao?

Quân Vũ cúi đầu nhìn xuống, mặt Tiểu Diệp ửng hồng, không có gì sợ hãi, hai mắt nhắm nghiền, và trên môi thắm đỏ còn phảng phất một nụ cười tinh quái. Chàng chợt nghĩ đến tư thế và chiều rơi của nàng từ lưng bạch hạc xuống. Sao trông nó nhẹ nhàng quá? Toàn thân nàng nhẹ như một chiếc lá khô là đà rơi xuống. Và nhất là khi cánh tay chàng chạm vào người nàng, chàng cảm thấy như chạm vào khối bông, không nặng lắm như chàng tưởng.

Suy luận thế, chàng chợt hiểu và nghĩ thầm:

“Cô gái này tinh nghịch hết chỗ nói. Cô ả cố ý chọc ta! Hừ, ta phải trả đũa mới được.”

Nghĩ thế, chàng vận toàn lực tung mạnh thân hình Tiểu Diệp lên cao quá một trượng, với ý tưởng “thử xem phen này nàng có chịu rơi xuống đất chăng”.

Thân hình của Tiểu Diệp từ trên trời rơi ào xuống, chỉ còn bốn năm thước nữa là tới đất, mà vẫn không thấy nàng tỏ một phản ứng nào, và tốc độ rơi cứ gia tăng thêm mãi.

Mã Quân Vũ là người trung hậu, tuy biết nàng có ý trêu ghẹo mình, nhưng lại sợ nàng rơi xuống đất thực. Bất giác đưa tay bắt gọn thân hình nàng.

Lam Tiểu Diệp từ từ mở mắt, nụ cười đượm vẻ thẹn thùng, nói:

- Lần này thực tình tôi không có dụng ý, nếu tướng công không đón, chắc Tiểu Diệp này chết mất.

Nói xong, nàng rời khỏi tay Quân Vũ, vuốt lại mái tóc rối bù, rồi nói:

- Nhưng tôi biết tướng công nhất định phải đỡ tôi, nên tôi chẳng thèm vận khí làm gì vô ích.

Lời nàng nói quả không sai. Đỡ nàng lần này, Quân Vũ cảm thấy nặng hơn khi trước gấp bội. Biết thế chàng không khỏi thẹn thắm, rồi cất lớn giọng:

- Cô nương thật là kỳ! Việc sống chết coi như trò bỡn. Nếu vừa rồi tôi...

Chàng muốn nói “nếu vừa rồi tôi không ra tay, chắc cô nương sẽ biết thêm một bài học xứng đáng”. Nhưng chàng không nói được vì ngại, nên câu nói trên không biết phải làm sao nói tiếp được.

Lam Tiểu Diệp mỉm cười nói với giọng buồn:

- Nếu thật tôi có chết đi thì cũng giải quyết cho Đại tỷ tỷ một đôi phần rắc rối.

Nói xong, nàng im lặng quay mình đi về phía tảng đá lớn.

Trong những ngày tháng gần đây, Quân Vũ đã đụng chạm với thực tế khá nhiều nên mới khiến chàng góp nhặt được không phải ít kinh nghiệm. Nên chỉ thoáng nhìn cử chỉ của Tiểu Diệp, chàng đã thấy rõ nỗi u uẩn trong lòng nàng rồi. Bất giác lòng chàng rung động mạnh, một cảm giác kỳ lạ mơ hồ, len lỏi vào tận con tim khiến chàng ngây ngất.

Không muốn nghĩ nhiều nữa, Quân Vũ quay người lại. Bóng ba người từ bên kia đưa lại, giờ đây đã trông rõ hẳn, họ chính là Côn Luân Tam Tử.

Côn Luân Tam Tử dường như đang bàn tán việc gì khẩn lắm, nên không sao thấy được Quân Vũ.

Chàng thần thờ bước vào sau tảng đá.

Tảng đá to tướng nằm sát vách núi trong lòng vực thẳm, chung quanh được phủ một lớp cây mọc dày và cao quá ngực. Nhưng đáng tiếc là khoảng cách giữa góc núi và tảng đá quá hẹp.

Nếu núp một người thì rộng, còn hai người thì hẹp. Bởi thế bắt buộc hai người phải đứng sát mình nhau, có thể mới khỏi bị người ta phát giác.

Trong trường hợp đặc biệt, Quân Vũ không quá câu nệ, chàng khẽ lách mình, đứng sát vào người Lam Tiểu Diệp.

Tiểu Diệp đột nhiên quay phắt lại, sóng mắt lóng lánh nhìn Quân Vũ một hồi lâu, rồi khẽ buông tiếng thở dài và nhắm mắt quay mặt đi.

Quân Vũ ngược mắt nhìn trời. Hai người tuy đứng gần khít nhau, nhưng không một lời đối đáp, trong gương mặt mỗi người dửng dưng vẻ tư lự.

Trong khi ấy, một giọng trầm hùng từ sau tảng đá đưa tới:

- Sau tảng đá này, hoặc nó quanh quần đâu đây, ta phải tìm cho kỹ mới được.

Quân Vũ giật thót người, vì kẻ phát ra giọng ấy đối với chàng không xa lạ gì, ngoài ẩn sĩ Huyền Thanh đạo trưởng, người đã nuôi nấng dạy dỗ chàng từ tấm bé đến giờ thì còn ai vào nữa?

Nếu sư phụ bắt gặp cảnh tượng thế này, dầu ta có miệng lưỡi như tơ tằm đi nữa, e cũng khó tránh chuyện thị phi. Tốt hơn ta đi ra cho rồi.

Nghĩ thế, Quân Vũ đang định lách mình bước ra, chợt có tiếng cười the thé:

- Không ngờ ba vị đạo huynh lại nhanh chân thế. Xem vậy ngu đệ đã tính sai một nước cờ, ắt phải bại cả ván.

Chỉ cần nghe qua giọng nói ấy, Quân Vũ đã biết người ấy chính là Đỗ Duy Sinh, trưởng môn phái Hoa Sơn.

Trong khi ấy, sau lưng tảng đá, Thông Linh đạo trưởng cất tiếng đánh đá:

- Chúng tôi đến trước thực, nhưng đạo huynh cũng nhanh chân không, kém làm sao khi bọn này chưa kịp quan sát được gì cả.

Đỗ Duy Sinh cười có vẻ gian xảo:

- Hai phái Côn Luân và Hoa Sơn chúng ta giao tình rất đậm. Nếu ba vị đạo huynh chịu cho tiểu đệ “mượn” nó thưởng thức chốc lát thôi, thì tiểu đệ sẽ giữ bí mật này...

Tiếng của Đỗ Duy Sinh chưa dứt, một tiếng cười dài lạnh lạnh, vang dội cả lòng vực thẳm, tiếp theo đó một giọng nói hùng hậu phát lên:

- Có mặt là được phần! Ngu đệ đã đến kịp, chư vị chờ quên nhé.

Quân Vũ đã nhận ngay ra tiếng ấy chính là của Hạ Vân Phong, lòng thầm nhủ:

“Thế là hỏng cả! Hai lão Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh đều lắm tướng sư phụ và hai sư thúc ta đã tìm được Qui Nguyên Mật Tập. Như thế e khó tránh khỏi một trận kịch chiến.

Chợt cảm thấy vai mình bị một bàn tay mềm mại sẽ lay động, Quân Vũ vội quay lại. Trong ánh mắt Tiểu Điệp ẩn chứa vẻ bối rối. Nàng ra dấu bảo chàng nhìn xuống đất. Qua mũi giày của Tiểu Điệp hí hoáy trên mặt đất, Quân Vũ đọc được: “Làm sao bây giờ?”

Quân Vũ bắt chước nàng, mũi giày ấn mạnh vào mặt đất, thành hai chữ: “Chờ đợi”

Lam Tiểu Điệp mỉm cười, rồi lại nhắm nghiền đôi mắt.

Giọng cười của Đỗ Duy Sinh phát lên:

- Theo ngu đệ nghĩ, đây đúng là chỗ mà Tô Hùng đã rơi xuống. Chắc ba vị đạo huynh đã thấy thi thể của hắn ta rồi chứ?

Tiếng Ngọc Chánh Tử vang lên:

- Chúng tôi vừa đặt chân đến đây thì hai vị cũng đều xuống đến. Hai bên chỉ cách nhau không quá...

Đột nhiên Hạ Vân Phong kêu lên một tiếng kinh dị, quát lớn:

- Kìa! Xem!

Tiếp theo ấy, có tiếng chân rối loạn có vẻ hấp tấp lắm.

Quân Vũ không nén nổi tính tò mò, khẽ vén lùm cỏ trước mặt. Chàng chỉ thấy mấy bóng người đang chăm chú nhìn sâu xuống đất.

Chợt Đỗ Duy Sinh cúi sát người xuống, rồi ngược lên nói:

- Đúng rồi! Quả là mùi máu!

Đứng bật dậy, lùi lại hai bước, mắt trừng trừng nhìn Tam Tử, lão lên tiếng oang oang:

- Đây là bằng chứng xác thực rồi, đạo huynh còn chối cãi vào đâu được nữa chứ? Ngu đệ tin rằng, Tam Tử sẽ không làm mất uy danh Côn Luân.

Thông Linh đạo trưởng cười nhạt:

- Đồ huynh xem Côn Luân Tam Tử chúng tôi là hạng người gì mà nói thế? Đã nói không thấy là không thấy, chớ nào sợ ai mà thối thác.

Đỗ Duy Sinh quay nhìn Hạ Vân Phong vuốt râu cười ha hả, lớn tiếng:

- Còn cao kiến của Hạ huynh?

Hạ Vân Phong trầm ngâm nét mặt, mắt đảo quanh một hồi, rồi tăng hắng lấy giọng lạnh lùng:

- Theo ý bản đạo, thiết tưởng ba vị đạo huynh của Côn Luân nên đem ba quyển Qui Nguyên Mật Tập ra chia đều làm ba phần cho Hoa Sơn, Côn Luân và Điểm Thương. Chẳng qua sách ấy chỉ là vật mà ba vị lượm được. Đứng trên phương diện tình lý mà nói thì Côn Luân được phần bắt trước một quyển, sau đó Đỗ huynh và bản đạo sẽ rút thăm chia phần. Và ba năm sau bản đạo và Đỗ huynh sẽ mang sách ấy đến Côn Luân. Chúng ta sẽ đổi nhau cho đến khi mỗi người đều học hết bộ sách thì ba quyển sách kia sẽ hoàn toàn thuộc quyền sử dụng của ba vị đạo huynh Côn Luân phái.

Đỗ Duy Sinh cười hì hì có vẻ khoái chí, nói:

- Ý của Hạ huynh thật cao minh, lão đệ phục hết sức.

Rồi quay sang Tam Tử, lão tiếp:

- Không biết ý kiến của ba vị đạo huynh thế nào?

Thông Linh đạo trưởng nhìn sư huynh, rồi khẽ liếc nhìn Ngọc Chánh Tử, đoạn rút “soạt” thanh trường kiếm cất giọng đanh thép:

- Hai vị nhất quyết cho rằng Côn Luân Tam Tử đã tìm được kỳ thư, thì bản đạo có biện luận cũng chẳng được nào. Hơn nữa, dầu có tìm được, chúng tôi cũng chẳng chịu chia hai vị đâu.

Hạ Vân Phong hơi tái mặt, mỉm cười gian xảo:

- Được lắm! Đạo huynh đã muốn cạy vỡ công để giải quyết bộ kỳ thư thì chúng tôi buộc lòng phải chiều lòng các vị. Không biết ba vị cùng ra tay một lần hay đơn đấu, luân phiên hay để bản đạo liên tiếp với Đỗ huynh?

Thông Linh đạo trưởng trầm giọng:

- Hạ đạo huynh không cần phải miêng lưỡi nhiều thế, bản đạo xin lãnh giáo Hạ huynh vài đường kiếm xem sao.

Hạ Vân Phong đưa tay rút xoạt thanh trường kiếm, miêng cười ha hả, nói:

- Khí giới không có mắt, đã chạm tay chắc khó tránh được tử thương. Đạo huynh chớ nhún nhường nhé.

Nghe thế, Huyền Thanh đạo trưởng biết ngay giả tâm của Hạ Vân Phong. Trong trận đấu này, kết quả chẳng biết ra sao, nhưng xét về kiếm thuật thì tài nghệ của Hạ Vân Phong thì chính mặt Huyền Thanh đạo trưởng đã thấy rồi, thật cao siêu vô cùng. Hơn nữa Thông

Linh đạo trưởng là Chưởng Môn, nếu như có mệnh hệ nào thì tiếng tăm của Côn Luân phải bị chôn vùi.

Nghĩ thế, Huyền Thanh đạo trưởng rút kiếm bước tới chặn Thông Linh đạo trưởng lại, nói:

- Sư đệ hiện là Chưởng Môn bang phái, trận đấu thứ nhất không nên đích thân tham chiến được, nên dành lại cho tiểu huynh.

Không đợi Thông Linh đạo trưởng đáp lại, Huyền Thanh đạo trưởng đưa kiếm ra trước mặt nhìn Hạ Vân Phong cất tiếng:

- Xin mời Hạ huynh!

Hạ Vân Phong khích Thông Linh đạo trưởng vì đã có ý quyết chiến quyết thắng, cho tình thế dễ đưa đến hồi kết cuộc. Lão thừa biết đây không phải là đất lành. Ngũ Kỳ phân cuộc cũng như Bạch Vân Phi, Lam Tiểu Diệp có thể đến bất cứ lúc nào và như thế cuộc tranh chấp này lại càng gút mắc thêm không ít.

Nghe thấy Huyền Thanh đạo trưởng nói thế, lão đã thầm vận toàn bộ chân lực, thủ thế chờ đợi. Khi thấy bóng kiếm của Huyền Thanh đạo trưởng phóng đến, Hạ Vân Phong vận công lực vào bảo kiếm, hét lên một tiếng chát chúa, đồng thời trường kiếm đưa lên chém mạnh như vũ bão vào kiếm đối phương.

Thông Linh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử thấy thế không khỏi kinh ngạc.

“Keng”, tiếng binh khí chạm nhau điếc tai nhức óc.

Huyền Thanh đạo trưởng tuy có chuẩn bị trước, nhưng không ngờ mới trong chiêu đầu mà Hạ Vân Phong đã đem toàn lực ra đánh, do đó đạo nhân bị đẩy lùi ba bước. Thanh trường kiếm trên tay bị chém đứt làm hai đoạn.

Hạ Vân Phong cười ha hả có vẻ thích chí, toàn thân lão như một con diều hâu bay lướt tới nhanh khôn tả, đồng thời trường kiếm theo chiêu thức Trường Hồng Kinh Thiên vung tới. Toàn thân Huyền Thanh đạo trưởng bị một làn kiếm quang bao bọc không sót chỗ nào, nguy hiểm vô cùng.

Đột nhiên giữa vòng sáng bạc lóe lên một thân kiếm xanh biếc phát ra nhiều hơi lạnh như băng tuyết. Thì ra trên tay Huyền Thanh đạo trưởng đã có một thanh cổ kiếm mỏng như lá lúa. Ông vung tay chém xả vào kiếm Hạ Vân Phong.

Hạ Vân Phong giật mình kinh hãi. Lão biết cây cổ kiếm trên tay đối thủ quả là một bảo vật trấn võ lâm, nên không dám chần chờ, liền thu vọt kiếm lại.

Nhưng đã muộn.

Huyền Thanh đạo trưởng vì cái hận gây kiếm đâu có thể hòa hoãn cho đối thủ được. Đạo nhân liền sẵn tới, cây cổ kiếm nhập vào một tư thế trong Truy Vân Thập Nhị Kiếm, chém téo xuống. Một tiếng kêu gãy gọn, cây trường kiếm trên tay Hạ Vân Phong bị chém lìa một cách êm ái.

Đột nhiên Đỗ Duy Sinh quát to như sấm:

- Đạo trưởng ngừng tay!

Hạ Vân Phong bị chặt phân nửa thanh kiếm, nhảy lùi lại năm bước.

Huyền Thanh đạo trưởng cầm ngang thanh cổ kiếm, nhìn Đỗ Duy Sinh không chớp mắt.

Đỗ Duy Sinh cười ha hả, nói:

- Lễ trung thu sang năm, cửu đại môn phái còn phải tranh hùng trên miền Kim Bắc, để cùng với Thiên Long Bang một phen sống mái. Nhưng bây giờ chúng ta lại chém giết với nhau như vậy. Đừng nói là song hổ tương tranh, ắt phải có kẻ mang trọng thương. Thử hỏi như thế có lợi gì chẳng? Nếu chuyện ấy lại vang đến tai sáu môn phái kia, chắc gì họ có còn tin tưởng ở lời nói của chúng ta nữa chẳng? Như thế sự đoàn kết của cửu đại môn phái chắc khó đoạt thành và thắng lợi cuối cùng nằm trong tay Thiên Long Bang. Những lời tâm huyết trước đây nào có lâu gì, thế mà các người đã quên hết rồi sao?

Hạ Vân Phong những tưởng Đỗ Duy Sinh dốc lòng giúp mình chống lại Côn Luân Tam Tử để đoạt Qui Nguyên Mật Tập. Nào ngờ giữa đường lại đổi ý như thế. Lão định lượng sức mình chống không nổi Tam Tử, như thế việc tranh kỳ thư kể như bất thành. Tức giận cùng cực, Hạ Vân Phong cười lạnh lùng:

- Đỗ huynh đang mưu tính gì thế? Nếu xét thấy lão đệ là cây gai trước mắt thì hãy vào đây!

Đỗ Duy Sinh vẫn giữ nụ cười tươi, cất giọng ôn tồn:

- Hạ đạo huynh đã hiểu lầm ngu đệ rồi. Lão đệ muốn tỏ tường sự tình trước, rồi sau đó chúng ta cố tìm ra một phương pháp để giải quyết sự vụ kỳ thư một cách thỏa đáng hơn. Nếu có thể không động thủ là tốt nhất, có thể hòa khí của đôi bên mới không bị tổn thương.

Trong khi nói, Đỗ Duy Sinh nhìn lên tảng đá nơi Quân Vũ và Lam Tiểu Diệp đang núp không chớp mắt.

Hạ Vân Phong cũng nhìn lên tảng đá. Lão như chợt hiểu và trong thâm tâm lão hối hận.

Huyền Thanh đạo trưởng cười ha hả, trầm giọng:

- Hạ huynh và Đỗ huynh nhất định cho rằng Côn Luân Tam Tử đã tìm được xác gã Tô Hùng và Qui Nguyên Mật Tập rồi. Thấy Đỗ huynh đến nên chúng tôi đã giấu nó vào sau tảng đá kia à? Hai vị nếu nghi vậy thì cứ ra sau ấy tìm thử.

Đỗ Duy Sinh bị Huyền Thanh đạo trưởng nói thấu tận tim. Lão cảm thấy mặt nóng bừng bừng xấu hổ, nhưng cũng vuốt râu cười ha hả, nói:

- Ngu đệ nào có cao ý như thế. Nay đạo huynh có dạy thế, không nghe e phải trái lộn sao.

Nói xong, búng mạnh chân nhảy đến tận tảng đá.

Đột nhiên từ sau tảng đá bước ra một thiếu nữ choàng khăn xanh, nét mặt đẹp tuyệt trần.

Đỗ Duy Sinh thấy thiếu nữ ấy, kinh sợ đến toát mồ hôi lạnh. Tự nhiên lão bước lùi lại hai bước thủ thế.

Sự xuất hiện quá đột ngột của Lam Tiểu Điệp không riêng gì Đỗ Duy Sinh kinh ngạc, mà đến Hạ Vân Phong và Côn Luân Tam Tử cũng ngỡ ngàng không ít.

Nở một nụ cười tươi thắm, Lam Tiểu Điệp cất giọng trong trẻo:

- Các người nghe đây. Tôi muốn đánh lão này.

Nói xong, chân trái nhấc lên vươn dài ra, nhẹ nhàng lướt tới cạnh Đỗ Duy Sinh.

Đã có ý trước, Đỗ Duy Sinh giữ thế thủ như tường đồng vách sắt. Cây gậy trúc sử dụng chiêu thức Âm Vân Khóa Nguyệt múa tít lên thành một màu sáng xanh óng ả, bao bọc toàn thân.

Lam Tiểu Điệp thấy đối phương loang loáng bóng gậy, lòng nàng hoang mang vô cùng, nhưng cũng đề khí xông thẳng đến.

Trong khi đề khí, toàn thân nàng đã được thần công bảo hộ, nên trong vòng hai thước, hình như có một bức tường vô hình bao bọc khiến cây gậy trúc của Đỗ Duy Sinh không sao thi thố toàn năng được. Khiến lão kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Lam Tiểu Điệp thấy đối thủ tự nhiên bối rối và cây gậy trúc hình như mất hết uy dũng. Nàng không khỏi kinh dị và tự nghĩ đây có lẽ là cơ hội tốt, vội vung tay phải thành vòng cung đánh tới.

“Bốp bốp” nổi lên liên tiếp, hai má Đỗ Duy Sinh hiện rõ năm lần ngón tay rướm máu.

Tiểu Điệp phát ra chiêu này thực ủy dị vô cùng, khiến Đỗ Duy Sinh thấy mà không sao tránh kịp.

Tuy không phải là chính mình chịu trận, nhưng Hạ Vân Phong và Côn Luân Tam Tử lạnh mình kinh hãi trước sự kiện xảy ra trước mắt. Tự nhiên họ lùi lại hai bước, nhìn chòng chọc vào Lam Tiểu Điệp.

Nên biết, những nhân vật này đều là nhân vật đầy danh vọng của võ lâm, mà Đỗ Duy Sinh không tránh nổi mấy cái tát của cô gái chưa quá hai mươi. Đó quả là cái nhục chung thân. Nhưng dường như vừa rồi Đỗ Duy Sinh không sao tránh kịp, khiến bọn người đứng ngoài kinh sợ là phải.

Đột nhiên Đỗ Duy Sinh ngửa mặt lên trời cười hô hố. Tiếng cười vang dội cả vực sâu vọng đến tận tầng mây, âm thanh u oán làm sao, khiến người nghe có cảm tưởng đấy chính là tiếng ma tru quỷ hú chứ không phải của người. Âm vang của tiếng cười chưa dứt thì Đỗ Duy Sinh đã vươn tay phóng tới. Từ lòng tay lão vãi ra một đám bụi kim hoàn chụp xuống đầu Tiểu Điệp. Đồng thời thân mình lão khẽ lay động, đã thừa dịp chạy thoát ra cửa vực.

Sau lão, tiếng cười còn dội lại đuổi theo liền gót.

Lam Tiểu Diệp vùng tay, khẽ phất mấy cái liên tiếp. Trong khi tay nàng lay động, đám kim hoàn tự nhiên đổi hướng, bay nhanh về phía Hạ Vân Phong.

Đây chính là môn Đảo Âm Tiếp Dương của Bạch Vân Phi đã dùng trước kia. Nó quả thực là một tuyệt kỹ bất phàm. Lại gặp phải tay Lam Tiểu Diệp là người đã thông nhị mạch, nội công đã đến lúc xuất thần thì thế đánh của nàng nhất định phải lợi hại hơn Bạch Vân Phi nhiều, nên mới sai khiến nổi ám khí của kẻ này đánh kẻ khác.

Hạ Vân Phong là người võ công thâm hậu, kiến thức quảng bác, đôi mắt lão tinh thông vô cùng. Vừa thấy đám kim hoàn bay đến có phần nhanh hơn trước nhiều, lão biết nguyên lực của Đỗ Duy Sinh chẳng những thâm hậu mà lại thêm kinh lực của Lam Tiểu Diệp nữa. Vì thế với sức lão không khỏi sao đỡ nổi, nên vội lách mình sang bên phải ba bước để tránh.

Tiếp theo ấy, nhiều tiếng “bốp bốp” nổi lên liên tiếp.

Mười mấy ngọn ám khí nối đuôi nhau ăn sâu vào tảng đá, chỉ còn thấy mỗi một ngọn nằm ngoài cùng.

Lam Tiểu Diệp lại mỉm cười, nói:

- Đỗ Duy Sinh đã bỏ chạy mất rồi. Bây giờ tôi phải tăng thêm vị mũi trâu này vài lát ra nữa cho đáng đời!

Vừa nói dứt lời, nàng chợt nghĩ Côn Luân Tam Tử cũng là những đạo sĩ, lại là những người mà Quân Vũ luôn luôn kính nể nên Lam Tiểu Diệp quay sang ba người mỉm miệng cười.

Tuy nụ cười của Lam Tiểu Diệp tươi như đóa hoa hàm tiếu, làm người ta say sưa ngây ngất, nhưng Côn Luân Tam Tử vừa thấy hành động siêu tuyệt của nàng vừa rồi, nên lòng toát lạnh, tưởng nàng sẽ hạ nhục mình.

Trong khi ấy Lam Tiểu Diệp lại tha thướt đến gần Hạ Vân Phong.

--- oOo ---